

Att vara inne på fel spår

Att vara inne på fel spår

?Barking up the wrong tree? är ett engelskt ordspråk som vissa kubaner borde ta till sig

Strömavbrott på Kuba. De är alltid irriterande, men på sommaren blir de outhärdliga. Vissa förbättringar har skett, men det råder fortfarande brist på livsmedel och mediciner. På grund av problem med tillgången på bränsle visar den ständigt drabbade transportsektorn inga tecken på återhämtning. **"Det är illa ställt, caballeeeeeeros"** säger många. Och med rätta. **"Nu är det värre än någonsin"**, säger andra som en logisk reaktion när det överväldigande fördunklar förståelsen, men glömmer att det under detta århundrade, och det förra, både före och efter 1959, har rått än värre tider som vi som nation har överlevt.

Problemet är att många av oss som lever idag inte var födda då, eller så var vi mycket unga och den tunga bördan bars av våra föräldrar, eller så har det helt enkelt gått så lång tid att vi inte minns. I vilket fall spelar inget av detta någon roll. Det är sant att "det är illa" och något som är kännetecknande för den mänskliga hjärnan är att mer än något annat leva i nuet och förstora upp sådant vi händer, mer än de tidigare och framför allt sådant som vi får höra talas om. Det är illa och, i direkt överensstämmelse med en annan avvikelse i vår hjärna: **"någon är skyldig"**.

Och då börjar vi skälla. Alla. På ett eller annat sätt. Och i flockens högljudna skällande har vi alla en poäng. Problemet är att många av oss, som ett gammalt engelskt talesätt säger, bark up the wrong tree, ?skäller på fel träd?, dvs. vi är inne på fel spår. Ledda av de illasinnade, med stöd av de okunniga och ibland med det tysta samtycket från många av de goda, framträder två stora syndabockar: **SOCIALISMEN** och **DEN KUBANSKA REGERINGEN**; ibland, men bara ibland, kombinerat med ett nästan ömkligt **"...fast blockaden påverkar också"**.

Låt oss snabbt titta på hur det ser ut runtom i världen, där ute det inte har funnits någon över 60-årig kriminell blockad, där det inte luktar eller aldrig har luktat socialism och där Kubas "ondskefulla" regering inte har något att säga till om.

I **USA**, det förment mäktigaste landet på planeten, det land som har plundrat en stor del av världen och som har skott sig på alla krig de senaste 200 åren, finns ingen socialism. Dessutom har vi just klarat av fyra år av Trumpadministrationens kvasifascism, och vi är nu inne på det andra året med en administration som är nyliberal som få. Och jag tror inte att någon skulle våga skylla på Díaz-Canel för att vi idag betalar dubbelt så mycket för bensinen jämfört med för ett år sedan, för att miljontals US-amerikanska familjer, särskilt de äldre, inte har råd med grundläggande baslivsmedel och man ser dem klaga och gråta på stormarknaderna, eller för att ytterligare miljontals människor inte kan betala sina lån, sin hyra eller ens de mest grundläggande medicinerna.

Vi kan naturligtvis inte jämföra USA med Kuba, för om vi gör det med avseende på vad vi äter och plågas av så skulle vi behöva ta upp de hundratal barn och tusentals vuxna som dödas av skjutvapen, de 27 miljoner som saknar sjukförsäkring eller de 250 000

barn som går till sängs hungriga, men då skulle vi gå utanför ramen för den här artikeln.

I **Storbritannien**, det stora europeiska imperiet där det heller aldrig har funnits någon socialism, har pressen börjat tala om "missnöjets sommar" och mer än 40 000 järnvägs- och tunnelbanearbetare har gått ut i upprepade strejker för att protestera mot försämrade köpkraft på grund av en 10-procentig inflation och inga löneökningar. Samma sak väntas inom kort ske bland sjuksköterskor, anställda inom telekommunikation, post, flygplatser, skolor och bibliotek, med flera. I **Frankrike** och **Tunisien** ökar strejkvarslen, medan lärare i **Puerto Rico** och **Minnesota** går ut och demonstrerar. Och det är bara några enstaka exempel, för inflationen är tillbaka över hela världen och hunger och osäker livsmedelsförsörjning breder ut sig överallt.

Vissa kommer naturligtvis att säga att det är där borta och det som intresserar oss är Kuba: "**Det är här det är riktigt illa ställt för oss. Det där borta är deras problem.**" Jag tänker inte falla in i någon högfärdig internationalism, så för tillfället håller jag med.

Men inte utan att nämna att sedan pandemins början har världens tio rikaste människors förmögenhet fördubblats¹), medan **inkomsterna för 99 procent av världens befolkning har minskat**. Hälsokrisen har bara fördjupat en underliggande trend²): sedan 1995 har **den rikaste 1 procenten fått nästan 20 gånger mer pengar än den fattigaste hälften av mänskligheten**. När det gäller multinationella företag har de flesta gynnats av pandemin, **men de fortsätter att utnyttja systemet för att betala så lite skatt som möjligt**. Amazon undvek till exempel att betala cirka 5,2 miljarder dollar i federal bolagsskatt år 2021. Företaget rapporterade en rekordvinst på mer än 35 miljarder dollar ? 75 procent mer än rekordåret 2020 ? och betalade bara 6 procent av vinsten i federal bolagsskatt... Och nu säger de igen: "**men det är Kuba som smärtar oss**". Jag skulle återigen vilja hålla med.

Men om vi när det gäller det smärtsamma bara vill se situationen på Kuba, så bör vi för att peka ut de ansvariga **också titta på Kubas specifika situation** och först och främst inse att, om den nuvarande krisen drabbar hela världen och drabbar de mest utvecklade kapitalistiska länderna i världen ovanligt hårt, då kan det inte vara socialismen det är fel på, utan något som drabbar inte bara Kuba utan hela världen: **den omätliga girigheten** hos de som har mer, de som aldrig är nöjda, de som alltid tycker att de har för lite och som måste fortsätta att suga ut världens arbetare, under vilken flagg som helst.

Underhållsarbete på kraftverket "Otto Parellada". Foto: ACN

Och så har vi frågan om **regeringen**. Naturligtvis begås misstag på Kuba (liksom överallt annars). Naturligtvis finns det saker som har gjorts dåligt på Kuba och som borde göras bättre (som överallt annars) av regeringen och av alla kubaner, men det som den kubanska regeringen måste hantera, och som ingen annan regering i världen utsätts för eller drabbas av, är **den mördande blockaden** som hindrar mat och medicin från att komma in i landet, som blockerar utländsk finansiering eller bötfäller fartyg som transporterar olja till Kuba, till och med från systerlandet Venezuela. Detta, och hundratusen andra exempel, är något som ingen vettig person kan ignorera. Och framför allt är det **ett faktum som ingen ärlig människa kan ignorera**.

Kubaner på Kuba har naturligtvis rätt att klaga till sin regering. Och det har även vi som bor utomlands och som varje dag med näbbar och klor kämpar inte bara för att hjälpa våra anhöriga, utan också för att bevara det kubanska samhällsprojektets suveränitet och integritet. Naturligtvis är den inte undantagen kritik och den måste stå till svars, men det är orättvist, irrationellt och mycket

skadligt för alla om man inte inser att det är en sak att plöja och så i Kaliforniens bördiga marker och en helt annan att göra det i Saharaökens torra sand. Detta rättfärdigar den inte, men det begränsar den. Vare sig vi gillar det eller ej.

När du ser någon som letar efter syndabockar och ignorerar fakta, när du ser någon kritisera och rasa över det som händer på Kuba utan att nämna blockaden, utan att kräva att Kuba tas bort från listan över länder som främjar terrorism och utan att nämna den enorma skada som antikubanska smågrupper i USA och Europa gör mot de kubanska familjernas sak och välbefinnande, **när du ser någon som är inne på fel spår**, fräscha då upp deras minne och ge dem de fakta som vi har nämnt här och andra liknande.

Om personen i fråga inte förstår vad du menar, om han eller hon framhärdar i sin ståndpunkt utan argument, då finns inget tredje alternativ: **antingen är han eller hon en fiende eller så gör han eller hon fienden en stor tjänst.**

Dr. Manuel Tejada, Diario Latinoamericano 220629 (Övers: C. Vaple)

?Ladrando al Árbol Equivocado?: Un Refrán Inglés Que Algunos Cubanos Deberían Tomar en Cuenta

1) <https://www.oxfam.org/en/research/inequality-kills>

2) <https://wid.world/news-article/world-inequality-report-2022/>

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen! Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap
(150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden: Pg 40 54 11?0 eller Swish 123 589 0975

eller till insamlingen ?Mediciner till Kuba?: Pg 23 57 15?0 eller Swish 123 182 37 72